

Lillian Wallaby

MONDAY & MAY

La maledicció d'en Corb Boig

Estrella Polar

© Text: 2016, Jaume Copons i Francesc Puigpelat
© Il·lustracions d'interior i coberta: 2016, Sergi Càmar
© d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62 s.l.u.,
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Autors representats per IMC Agència Literària

Primera edició: març del 2016

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

ISBN: 978-84-16520-12-1
Dipòsit legal: B. 1.420-2016

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Lillian Wallaby

MONDAY & MAY

La maledicció d'en Corb Boig

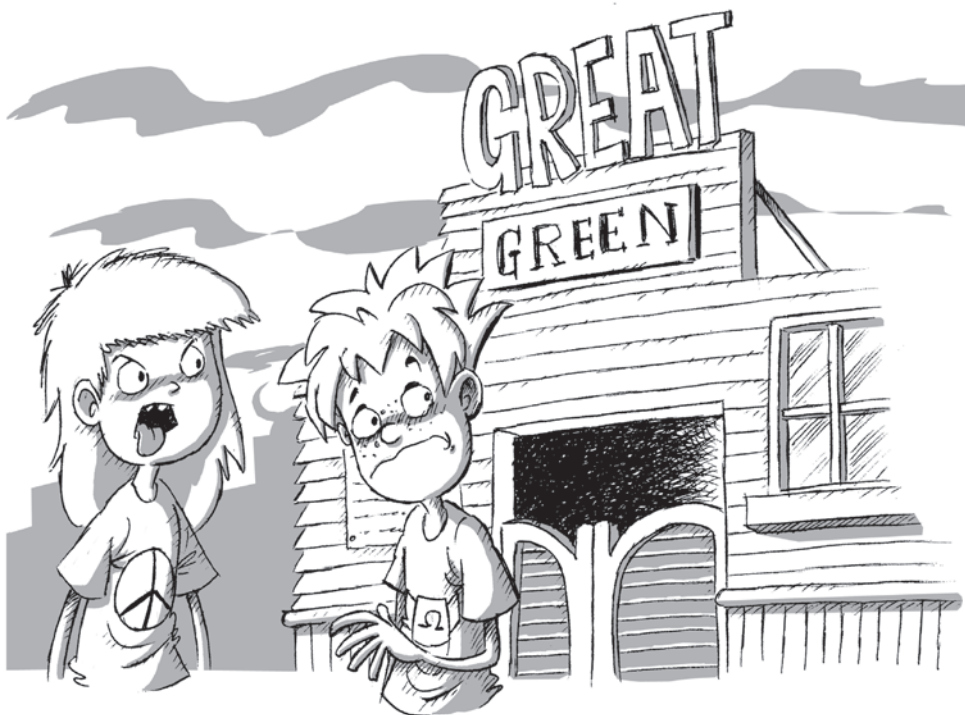
Estrella Polar

1. UN CORB DAVANT DEL GOLDEN COWBOY

Els divendres hi ha una tradició familiar que mai no ens saltem: sopar al Great Green, el restaurant vegetarià de la nostra amiga la Sra. Leopardi. Cada divendres es reproduïx la mateixa escena. El meu germà Monday insisteix que, per variar, podríem anar al Golden Cowboy, on es rosteixen les hamburgueses de quilo més saboroses de Texas. I els meus pares li donen sempre els mateixos arguments per negar-s'hi a anar:

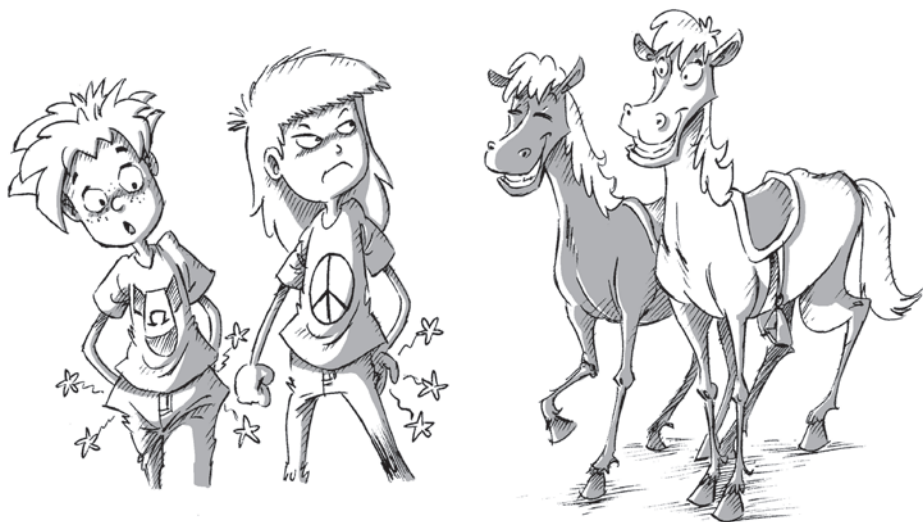
1. No és sa ni natural.
2. No és lògic ni ecològic.
3. No volen que el Sr. Busher es faci encara més ric a costa seva.

No els falta raó en cap de les tres coses. I crec que en Monday es conforma sobretot per l'argument número 3. Perquè, si hi ha algú que cau malament a en Monday, és el propietari del Golden Cowboy, el Sr. Busher, l'home més ric de Pepperstone.

Però aquell divendres en concret teníem una gran excusa per no anar al Great Green ni a cap altre lloc. Havíem anat d'excursió al ranxo Springbull amb l'institut i havíem estat muntant a cavall. No cal que us digui que ens va quedar el cul qua-

drat (en Monday va dir que tenia el cul com un mandril) i gairebé no podíem caminar.

Tot i que som de Texas, era la primera vegada que muntàvem a cavall. I si algú pensa que tots els texans som cowboys, li respondré que seria el mateix que pensar que:

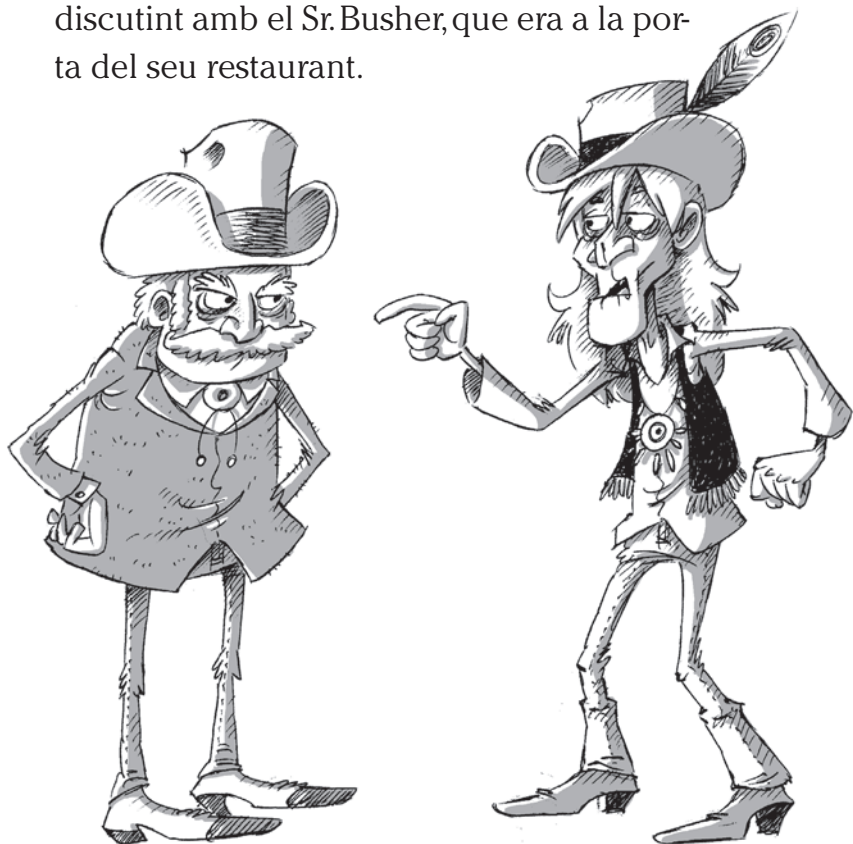
- A) Tots els escocesos porten faldilles.
- B) Tots els espanyols són toreros.
- C) Tots els japonesos són samurais.

Però no va servir de res que gairebé no poguéssim caminar pel mal al cul. Una vegada més, per

sopar ens vam cruspir els abominables plats vegetarians de la Sra. Leopardi.

Quan érem a les postres, vam sentir una gran cridòria a fora. A través de les finestres, vam veure una multitud davant del Golden Cowboy. I allí al mig hi havia el cotxe patrulla del xèrif Myflower.

En Monday i jo vam sortir al carrer per saber què succeïa i, des de lluny, vam veure en Corb Boig, un vell indi que vivia als afores de Pepperstone, discutint amb el Sr. Busher, que era a la porta del seu restaurant.

—El teu destí s'entrellaça amb el meu! —va dir en Corb Boig, amb solemnitat.

El Sr. Busher no es va adonar que acabava de ser objecte d'una maledicció índia i va respondre de manera despectiva:

—Quina estupidesa!

—I em sap greu —va assegurar en Corb Boig—, perquè, si no fos pel respecte que em mereixen els porcs, diria que ets un porc.

—Xèrif Myflower! —va cridar en Busher—. Emporti's aquest paio ara mateix. És un antisistema violent!

Immediatament, el xèrif Myflower, que estava mig amagat rere el seu cotxe patrulla, es va dirigir a en Corb Boig, el va agafar pel braç i se'l va emportar cap al vehicle.

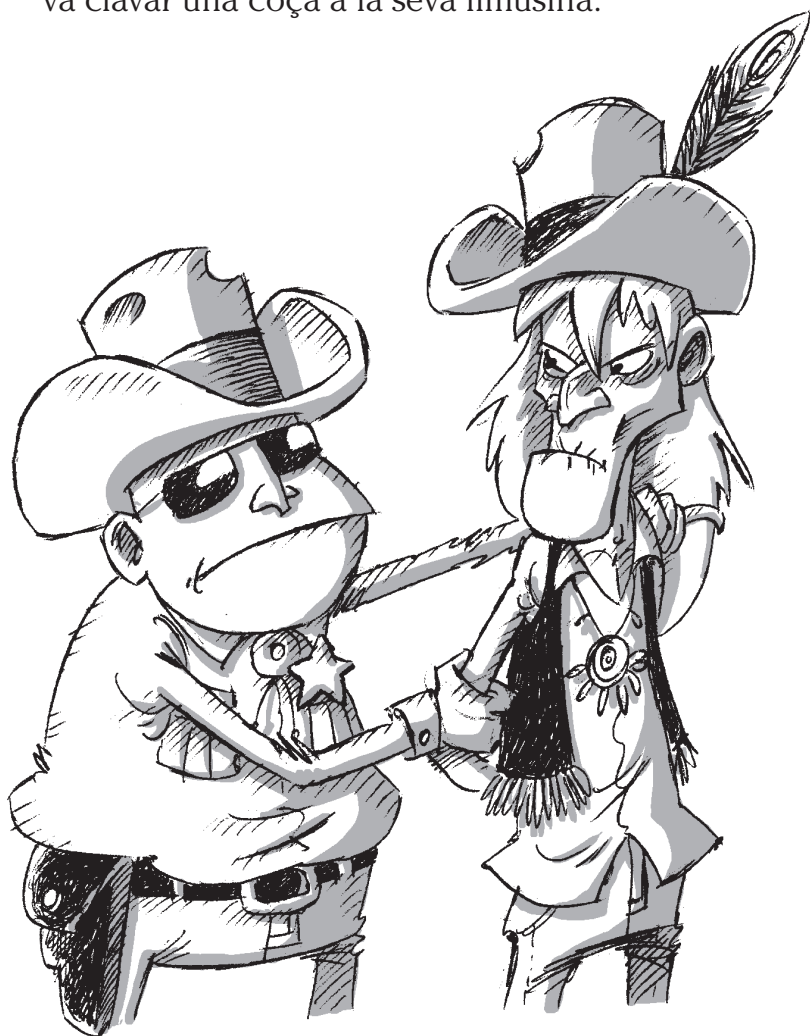
—Vinga, Corb, et portaré a casa —va dir en Myflower, mentre convidava en Corb Boig a entrar al cotxe—, però a mi no em barregis en les teves malediccions. Jo només compleixo ordres.

—Que se'n vagi a casa! —va cridar en Busher rient com un grillat—. Ai, no... Que no té casa!

I, després d'aquesta frase estúpida i incomprendible, el Sr. Busher va seguir rient com un sonat.

Però el riure del Sr. Busher es va tallar de sobte

quan el Kawakan, el cavall blanc d'en Corb Boig,
abans de seguir el cotxe del xèrif Myflower,
va clavar una coça a la seva limusina.

—Que algú agafi aquest maleït animal! —va cridar el Sr. Busher.

Però ja era massa tard. El cavall galopava seguint el cotxe del xèrif.

En Monday i jo vam tornar al restaurant i ens vam asseure una altra vegada amb els nostres pares.

—Què passava al carrer? —va preguntar el meu pare.

—No ho sé —va dir en Monday—. En Corb Boig insultava el Sr. Busher i li ha llançat una maledicció...

—N'hi ha per a això i per a molt més! —va sentenciar la meva mare.

I llavors el pare ens va explicar que, aquell mateix matí, s'havia fet oficial que la companyia petrolífera Busher Oil havia adquirit les terres d'en Corb Boig. Per tant, el vell indi les havia de deixar de seguida.

—Però si se les va vendre, de què es queixa ara? —va saltar en Monday amb la seva típica impaciència.

—Ningú ha venut res, Monday —va dir la Sra. Leopardi, que ens havia estat escoltant.

—Tot és una mica més complicat —va afirmar el meu pare—. Ni en Corb Boig, ni el seu pare, ni

ningú de la seva família mai han pagat impostos. En Corb Boig devia tants diners que l'Ajuntament li va embargar les terres. En Busher se'n va assabentar i va aprofitar per comprar-les en una subhasta.

—I en Corb Boig per què no va pagar les multes, o els impostos, o com es digui el que havia de pagar? —va preguntar en Monday.

—En Corb Boig és indi —va especificar la Sra. Leopardi—. Per a ell, les nostres normes, els nostres impostos i el nostre sistema de vida no tenen cap sentit.

—I on viurà a partir d'ara? —va preguntar en Monday.

—L'Ajuntament li cedirà un apartament durant un mes. I després...

Aquella frase suspesa en l'aire ho deixava clar: després d'aquell mes, en Corb Boig no tindria cap lloc on viure o, encara pitjor, es convertiria en un sense sostre. Vaig mirar en Monday de reüll. Per la seva cara, vaig saber que s'havia quedat tan preocupat com jo.

—Tranquils —va dir la Sra. Leopardi—. Demà mateix faré una visita a la Mimí Moreless, la meva advocada, i intentarem ajudar en Corb Boig. Ara que he acabat la campanya «Els vegetals també

són persones», en començaré una altra: «Torneu la terra a en Corb Boig». No us preocupeu.

Que no ens preocupéssim?! Que deixéssim l'assumpte en mans d'algué que havia organitzat una campanya que equiparava els vegetals a les persones?

Les paraules de la Sra. Leopardi encara ens van deixar més preocupats. Sobretot per tres motius:

- A) L'advocada Moreless no havia guanyat cap cas en tota la seva vida.
- B) Les campanyes de la Sra. Leopardi mai havien donat bons resultats.
- C) En Busher mai no havia tornat res a ningú.

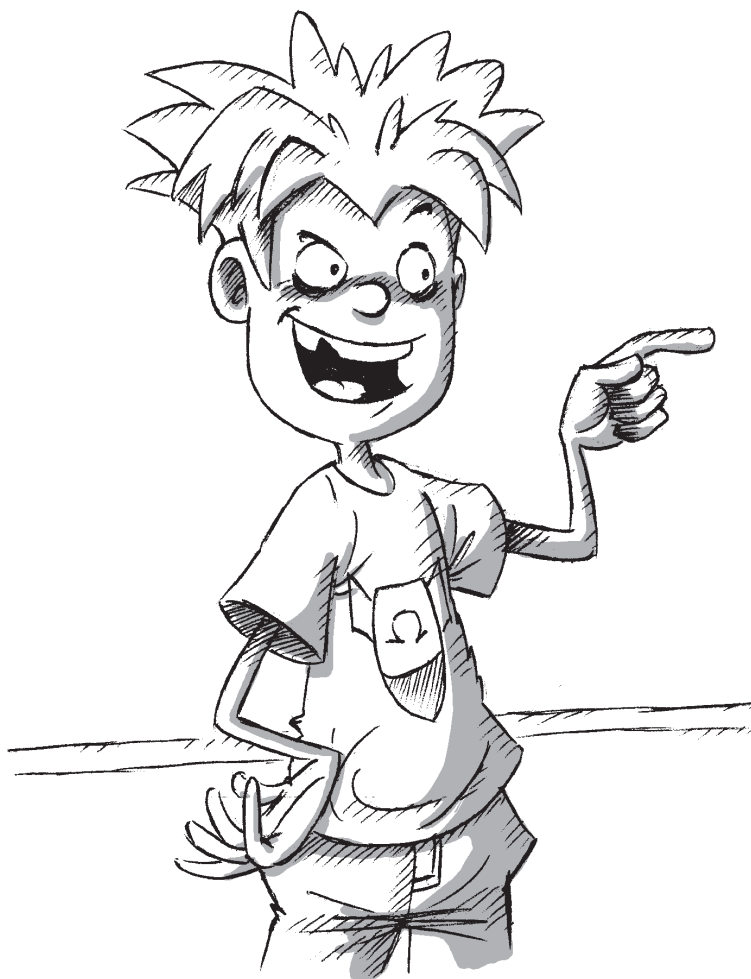
Aquella nit gairebé no vaig poder dormir. Pensava en en Corb Boig. Des de petits, l'havíem vist pels carrers de Pepperstone caminant al costat del Kawakan, el seu vell cavall blanc. Era un indi amable i entranyable. Què li passaria ara? On viuria i com ho faria? «Que algú es quedi sense casa no és just!», vaig pensar.

Pels nervis, estava a punt de mossegar-me les ungles, un costum que tenia superat des dels set anys. Per evitar-ho, vaig decidir fer una visita a en Monday. La meva idea era despertar el meu germà per parlar-hi. Però això tenia tres riscos:

- Risc 1. Hauria de sacsejar-lo durant una hora i mitja perquè es despertés.
- Risc 2. Podia ser que no es despertés.

Risc 3. Era molt possible que, mentre simulava que continuava dormint, em clavés una plantofada, seguida d'un "ai, perdona".

I, tot i això, vaig sortir decidida de la meva habitació. Però, quan era davant la porta de l'habitació

d'en Monday, es va obrir de cop i va aparèixer el meu germà.

—Hem de fer alguna cosa —va dir en Monday mirant-me als ulls—. I ho saps!

